

23 Φεβρουαρίου 2016

Το κλειδί της πνευματικής ζωής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος](#)

Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου

Η πρώτη Κυριακή του Τριωδίου είναι η Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου. Εκεί ο Κύριος ξεκάθαρα μας δείχνει έναν άνθρωπο γεμάτο αμαρτία, τελείως ανήθικο, ο οποίος ενώπιον του Θεού δικαιώνεται. Ταυτόχρονα μας δείχνει και έναν ηθικό άνθρωπο, ευσεβή και «θρήσκο», ο οποίος τηρεί όλες τις διατάξεις του νόμου, αλλά αντί να δικαιωθεί από τον Θεό κατακρίνεται, γιατί δεν βρήκε το κλειδί με το οποίο ανοίγει τη θύρα της πνευματικής ζωής. Αυτό το κλειδί είναι το κλειδί της μετάνοιας και της ταπείνωσης. Αυτά πάνε μαζί. Έτσι δεν μπορεί κανένας άνθρωπος ο οποίος δεν έχει ταπείνωση να έχει μετάνοια, ο υπερήφανος άνθρωπος δεν μπορεί να μετανοήσει. Μόνο ο ταπεινός μετανοεί πραγματικά, γιατί μετάνοια σημαίνει συντριβή της καρδιάς του ανθρώπου, και μέσα απ' αυτή τη συντριβή ο άνθρωπος πρέπει να επικαλεσθεί το όνομα του Θεού, το οποίο είναι το μόνο που μπορεί να τον σώσει.

Η μετάνοια είναι οδύνη, πόνος. Έτσι όμως μπορείς να αναμορφωθείς. Η μετάνοια

είναι το κλειδί που ανοίγει τη θύρα του ελέους του Θεού. Γιατί η ανθρώπινη φύση είναι τέτοια που δεν μπορεί να επιτύχει ποτέ την αναμαρτησία. Μόνο ο Χριστός ως άνθρωπος ήταν αναμάρτητος και κατά χάριν η Υπεραγία Θεοτόκος, η οποία έλαβε αυτό το χάρισμα από τον Θεό. Δεν μπορούμε να έχουμε ένα όραμα ότι κάποτε θα γίνουμε αναμάρτητοι, γιατί είναι αδύνατο.

Αφού λοιπόν η αμαρτία είναι ένα δεδομένο αναπόφευκτο, πρακτικά για εμάς, εκείνο το οποίο θα μπορέσει να μας παραστήσει ενώπιον του Θεού δεν είναι τα έργα μας και η αρετή μας αλλά η πραγματική μετάνοιά μας. Έτσι καταρρίπτουμε τον μύθο ότι θα γίνουμε μόνο ηθικοί και ενάρετοι, γιατί όσο ηθικοί και αν είμαστε, σίγουρα έχουμε και αμαρτίες. Έτσι τη σχέση μας με τον Θεό δεν μπορούμε να την οικοδομήσουμε πάνω στο ότι θα ξεφύγουμε από την αμαρτία αλλά στο γεγονός της μετάνοιας. Μαθαίνουμε να μετανοούμε και να στεκόμαστε σωστά μπροστά στον Θεό μέσα σ' ένα πνεύμα μετάνοιας.

Η μετάνοια λοιπόν γεννάται από την ταπείνωση. Ο ταπεινός άνθρωπος μετανοεί και δεν δικαιολογείται. Από τη στιγμή που δικαιολογείται κάποιος δεν μπορεί να μετανοήσει. Όταν παρέχει στον εαυτό του ελαφρυντικά, μειώνει ταυτόχρονα τη φλόγα της μετάνοιας. Γι' αυτό οι πατέρες δεν δεχόντουσαν καμία δικαιολογία, όχι πως δεν υπάρχει δικαιολογία όταν αμαρτάνει κάποιος, αφού όλοι μας όταν αμαρτάνουμε υποκείμεθα σε κάποιο γεγονός. Ωστόσο, αν αντιμετωπίσει κανείς την αμαρτία με πόνο και στέκεται όπως οι Άγιοι χωρίς δικαιολογία ενώπιον του Θεού και μαθαίνει το ήθος του Τελώνου, τότε αυτό είναι η βάση της επιτυχίας. Όλα τα άλλα μας οδηγούν προς αυτή την κατάσταση.

Πηγή: isagiastriados.com